

občanství ipso facto ztrácí i svůj úřad učitelský. Jest tudíž nesprávným nazírání stížnosti, že st-lka, byť i byla ztratila čsl. občanství státní, nepozbyla svého učitelského úřadu, a jest správným názor žal. úřadu, že se st-lka vůbec nemohla vzdáti dobrovolně svého místa služebního, z čehož plyne po rozumu ustanovení zákonných cit. žal. úřadem, že nebylo tu zákonných podmínek, aby jí bylo přiznáno požadované odbytné.

Ad 3. jest stížnost taktéž bezdůvodnou, neboť v cit. nál. Boh. 6485/27 adm. byl vysloven i právní názor, že má ztráta úřadu národního učitele, nastavší ztrátou státního občanství, za následek zánik nároků na služ. požitky, a v nál. Boh. 4354/25 adm., že má za následek speciálně zánik požitků zaopatřovacích. Při těchto právních názorech trvá nss i tuto. Ježto pak nelze pochybovati o tom, že odbytné po rozumu § 3 zák. č. 455/19 má povahu požitku zaopatřovacího, nelze přiznati osobě, která pozbyla svého učitelského úřadu a tím tedy i nároku na zaopatřovací požitky, nárok na řečené odbytné (srovnej nál. tohoto soudu ze 14. září 1927 č. 18.796/26).

Č. 6820.

Policie zbrojní: K výkladu pojmu »nezávadnosti« ve smyslu § 17 zbrojního patentu.

(Nález ze dne 21. října 1927 č. 18.051).

V ě c: Josef G. v R. (adv. Dr. Richard Sgalitzer z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran vydání zbrojního pasu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Žádosti st-lově za prodloužení zbrojního pasu na loveckou pušku a revolver nebylo výměrem osp-é ve Ž. ze 16. prosince 1925 v základě § 17 zbroj. patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. vyhověno, poněvadž vzhledem na voj. soudní trest spolehlivost, již zákon požaduje, u něho nelze předpokládati. Odvolání proti tomu podané bylo pak pořadem instancí dnes nař. rozhodnutím z důvodů v odpor vzatého výměru zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

První stolice založila své rozhodnutí na skutkovém předpokladu stížností nepopřeném, že st-l byl rozsudkem brigádního soudu v Plzni z 23. ledna 1923 pro přečin krádeže dle §§ 457 a 482 voj. trest. zák. odsouzen, nezaložila je však také na trest. rozsudku okr. soudu v B. z 19. června 1925, o němž se zmiňuje četnická relace ze 6. prosince 1925. Ježto zsp v Praze, potvrzujíc toto rozhodnutí, se spokojila poukazem na to, že náležitosti v § 17 zbroj. patentu požadované nejsou v osobě odvolatelově splněny, nutno míti za to, že vycházela ze stejné skutkové podstaty jako stolice první a přihlížela také jen k odsouzení st-lově brigádním soudem v P. Když pak nař. rozhodnutí výměr druhé stolice potvrdilo z důvodů v něm uvedených, jest zřejmo, že i toto rozhodnutí bralo za základ jen uvedené odsouzení st-lovo, pročez i nss

může pouze zkoumati, zda tento důvod jest dostačujícím pro odepření žádaného prodloužení zbrojního pasu.

Dle § 17 zbroj. pat. z 24. října 1852 č. 223 ř. z. smí zbrojní pas vydán býti toliko »osobám nezávadným« (»unbedenklich«). Užívá tudíž zákon výrazu »nezávadnost«, tedy jiného pojmu než vyznačuje výraz »zachovalý«. O kterých osobách sluší míti za to, že jsou nezávadné, zákon sám arciť výslovně nepraví, ale z úvodní věty zbroj. pat., jež označuje za účel jeho účinným způsobem zameziti, aby nebylo zneužíváno zbraní a muničních předmětů, podává se zřejmě výklad pojmu nezávadnosti v ten rozum, že jsou to osobní vlastnosti, jež poskytují záruku, že osoba, o niž jde, ne z n e u ž i j e z b r a n í, na něž zbrojní pas se jí vydá, a nebude tudíž jednati proti účelu zákona.

Jsou-li v konkrétním případě záruky takové dány čili nic, není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění jest výslednicí volného hodnocení zjištěných skutečností.

Žal. úřad vycházel, jak jest ze znění výměru I. stolice (»vzhledem na voj. soud. trest«) a z vývodů odv. spisu jasně patrné, z názoru, že »nezávadnost« nelze přiznati osobě, která byla soudně trestána, staví tudíž pojem »nezávadnosti« na roveň pojmu »bezúhonnosti«. Avšak bezúhonnost neznamená ještě nezávadnost ve smyslu zbroj. patentu, neboť závadnou pro účely, jež sleduje zbroj. patent, může býti i osoba soudně bezúhonná a naopak lze připustiti i možnost, že nezávadnou shledána bude podle okolností i osoba třeba soudně trestaná a nikoliv bezúhonná. Rozhodným jest pouze, zda trestní čin dotýčnou osobou spáchaný opravňuje dle své povahy, resp. dle okolností, za nichž byl spáchán, k logickému závěru, že jest vzhledem k tomuto činu opodstatněna obava, že by osoba, o niž jde, mohla zneužiti zbraní, na něž zbrojní pas se jí vydá.

Vycházeje z mylného právního názoru, že soudní trestní odsouzení již samo o sobě zakládá »závadnost« ve smyslu zbroj. patentu, nekonal žal. úřad šetření o skutkové povaze činu, pro nějž st-l byl odsouzen a nepodrobil úvaze, zda tento čin svou povahou vůbec jest způsobilým vzbuditi obavu, že by žadatel mohl zbraní zneužiti, a po případě, je-li obava tato i v době rozhodování ještě opodstatněna; bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6821.

Jazykové právo. — Patentové právo: Kde je s hlediska § 2 jaz. zák. zmístněn spor o zrušení patentu?

(Nález ze dne 21. října 1927 č. 21.552).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 5358/26 adm.

V ě c: Firmy »Nordböhmische Glühlampenfabrik Z. a Z.« v Ú. a »Phönix-Glühlampengesellschaft D. u. Co.« v H. (adv. Dr. Ev. Stein z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb. r. Dr. Kar. Skála) o užívání jazyka.

D ů v o d y: Usnesením zrušovacího oddělení patentního úřadu v Praze ze 17. ledna 1925 bylo ustanoveno o žalobě stěžujících si firem